

MALÝ
VELKÝ
GATSBY

román

JILLIAN CANTOR

„Fascinující pohled na spleť osudy
žen ve Velkém Gatsbym.“

– Jill Santopolo

**MALÝ
VELKÝ
GATSBY**

Copyright © 2022 by Jillian Cantor.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Johana Horálková, 2023

Cover © Caroline Johnson, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3583-9 (pdf)

**MALÝ
VELKÝ
GATSBY
JILLIAN CANTOR**

přeložila Johana Horáková

*A jako obvykle,
Greggovi*

*„A doufám, že z ní bude hloupá husa.
To je nejlepší, co v tomhle světě může z děvčete být,
hezoučká hloupá husa.“*

– Daisy Buchananová, *Velký Gatsby*

SRPEN 1922
ZÁPADNÍ VEJCE, STÁT NEW YORK

Třímala zbraň takovým způsobem, jako někteří lehkomyšní muži svírají sklenici whisky. Zbraň byla nelegálně držaná, nezákonná. Nicméně její. Bude si s ní dělat, co bude chtít, a následky ať vezme čert.

Pistole ji rozpalovala, probouzela v ní neklid, touhu. Srdce jí bušilo v hrudi do rytmu písničky od Nory Bayesové. Té, která hrála onu parnou, nevinnou noc, kdy ho před lety spatřila. *Vem si zbraň. Vem si zbraň.* Teď už ji má.

Nejprve si jí nevšiml, vyšel z domu a zamířil k bazénu. Vysoký a štíhlý, obnažené tělo tak bledé, jako by celé léto nedopustil, aby se ho dotkl byt' jen jediný sluneční paprsek. *Nic se ho nedotýkalo.* Nebyl právě díky tomu Jay Gatsby tak úžasný?

S typickým výrazem došel tou svojí arogantní chůzí k bazénu. Tvářil se *vědoucně*. Měl všechno, všechno mu patřilo. Všechno si vzal. Ale v tom okamžiku, těsně než se prstem nohy dotkl vody, se najednou zarazil a vzhlédl, jako by vytušil její přítomnost. Všiml si, že tam stojí, napůl schovaná za křovím, a usmál se.

„Přišla jsi,“ pronesl a z jeho hlasu bylo poznat, že je překvapený. Díval se jí do tváře, ruku ani pistoli nevnímal.

Zvedla ruku výš a namířila mu přímo na hrudník. Nějak to na druhé straně bazénu vycítil – její rozrušení, vztek a šílenství. Už dlouho to v ní vřelo, a teď to vzkypělo. Zkřivil obličej. „Co to děláš?“ zeptal se tiše, pomalu. V hlavě mu vířily myšlenky. *Proč? Cože? Jak to?*

Na tu vzdálenost se mu snadno mohla trefit do srdce. Když přivřela jedno oko, zamířila a vystřelila, ucítila, jak je spoušť od poledního

slunce rozpálená. V jediném okamžiku explodoval svět a z hlavně se zakouřilo. Prsty se jí třásly a brněly ji.

A potom, zničehonic, ta velkolepá postava zakolísala. Bezládně se zhroutil do bazénu a voda výšplouchla až do nebe jako perfektně secvičený labutí tanec. Krásně, nečekaně. Kaskáda opadla, zbyly po ní jen drobné vlnky, a tak se o pár kroků přiblížila. V bledém těle, které teď bylo ponořené pod vodou, zela rána.

Bazén před ní se pomalu barvil doruda. Teprve teď pochopila, co vlastně provedla. *Co se z ní stalo*. Spolkla výkřik a v krku ucítila pachutí žluči.

Potom se odvrátila od bazénu a utekla.

DAISY

1917

LOUISVILLE, STÁT KENTUCKY

Někdy si říkám, že kdybych Jaye Gatsbyho potkala později, třeba až po tátově a Rosině nehodě, ani bych si ho nevšimla. Říkám si, jak se všechno, celý můj i jeho život, mohlo odvíjet úplně jinak.

Jay mi do života vstoupil ve chvíli, kdy jsem stále ještě věřila, že nic není nemožné. Válka – a smrt – byly někde daleko, mimo můj dosah, jako by vůbec neexistovaly. Měla jsem všechno a nikdy mě nenapadlo, že bych to taky mohla ztratit. Jako lusknutím prstů.

Když si teď zpětně vzpomenu, jaká jsem byla, zní to hloupě. Když si vzpomenu na tu bezstarostnou, lehkomyšlnou dívku. Zní hloupě, když řeknu, že jsme s Jayem prostě žili naplno a spoléhali na náhodu. Že se naše cesty protnuly ve správný čas, na správném místě.

Nebo možná ve špatný čas, na špatném místě.

„Daisy Fayová!“ zavolala na mě matka zpod schodů.

Vždycky na mě volala tím samým způsobem, ať byla našťvaná, nadšená, nebo nás svolávala k večeři. Nehledě na to, jaký měla důvod, vždycky mě volala celým jménem a trylkovala při tom jako husa sněžní.

Tohle odpoledne jsem věděla, že volá kvůli Rose. Slíbila jsem mladší sestře, že s ní půjdu rozdávat jídlo chudým. Ale byla nejteplejší část nejteplejšího srpnového dne, a když jsem dojedla oběd, šla jsem si lehnout

nahoru do svého pokoje. Bylo obtížné teď vylézt z postele, natožpak ujit deset bloků k chudobinci s Rosiným těžkým košem jídla.

Rose na rozdíl ode mě o válce přemýšlela a začala vzadu za domem na „zahradě vítězství“ pěstovat zeleninu. Pokaždé když něco sklídila, okamžitě to chtěla rozdat lidem, kteří mají v životě méně štěstí než my. Celý oběd vykládala o hrášku.

„Daisy Fayová!“ Znovu matčin hlas. Husa sněžní teď byla hlasitější.

„Už běžím,“ houkla jsem slabě.

Vzdychla jsem, vstala z postele a projela si kartáčem vlasy, uhladila jsem si je za uši a délky jsem si hodila dopředu před ramena. Popadla jsem vějíř a začala opatrně scházet po schodech, abych se při té námaze nezpotila.

Přesně jak jsem čekala, matka a Rose seděly spiklenecky za stolem, před sebou Rosin těžký proutěný koš. Když jsem vstoupila do místnosti, obě se na mě zamračily.

„Co ti tak trvalo, Daise?“ odfrkla si Rose.

„Je moc vedro, Rosie,“ zaprotestovala jsem a ovívala se, čímž jsem si akorát nahnala do tváře horký vzduch a celá zrudla.

„Vždyť jsi mi to slíbila,“ opáčila Rose. Ne že by byla vyloženě podrážděná. To Rose nikdy. Radši ode mě odvrátila tu svoji srdcovitou tvář, aby bylo jasné, že jsem ji zklamala. Čekala ode mě víc. Nevím proč, protože jsem se chovala stejně jako vždycky. Nevrlé.

„Matko,“ zkusila jsem to. „Nemyslíš, že bychom radši měly jít, až bude jiné počasí? Třeba příští týden?“

Matka nebyla lidumil jako Rose a bůhví, kde se to v Rose vůbec vzalo, protože táta rozhodně taky ne. Ale matka s tátou Rose vážně zbožňovali. Všichni Rose zbožňovali. Já jsem byla ta krásná a Rose ta hodná. Tím nechci říct, že by Rose nebyla určitým nenápadným způsobem také hezká. Ale její krása spočívala v její dobrotě. Vlastně jsem jí kvůli tomu taky měla moc ráda. Ale ne když to znamenalo, že mám trpět ve vedru.

„Daisy Fayová,“ odvětila matka. „Pomoz sestře s tím košem a přestaň si stěžovat. Vždyť se neroztečeš.“

„Jsi si jistá?“ Ale na to, abych se hádala, mi bylo moc velké horko. Vzdychla jsem, zvedla těžký koš a druhou ruku natáhla k sestře. „Tak pojď,“ hlesla jsem vyčerpaně. „U Wrightových je dneska večírek, tam nesmíme chybět. Musíme se vrátit včas, abychom se předtím osvěžily.“

Rose se slabě zasmála. Tohle léto byla sotva na půlce večírků, kam jsem šla já. Ráda to sváděla na obrnu, která ji minulé léto téměř zabila a po které trochu kulhala, ale obě jsme věděly, že důvod je jinde. Rose už byla díkybohu v pořádku. Ale večírky neměla o nic raději než já rozdávání jídla chudým. Vyvažovaly jsme jedna druhou. Ta hodná a ta hezká. Tak tehdy sestry Fayovy znalo celé Louisville.

Na chůzi pěšky bylo vážně moc velké horko, a když jsme s Rose vyšly na ulici, přála jsem si, abych si mohla vzít tátův roadster. Jenomže matka nevěděla, že ho umím řídit.

Jestli si máš před svatbou osvojit dvě věci, řekl mi táta, tak řídit auto a střílet z pistole. Obojí mě sám naučil, ještě než jsem byla tak stará, jako je teď Rose. Existovala však tichá dohoda, že se ani o jednom nesmí dozvědět matka.

Teď je táta pracovně v Chicagu a roadster mu zahálí zaparkovaný před domem. Rose a já jsme ho minuly a ani ne o dva bloky dál začala sestra vypadat, že se vážně roztéká. Když se unavila, kulhala o to zřetelněji a mně bylo líto, že jí chůze činí takovou námahu. Jen nerada jsem si vybavila, jak jsme se o ni loni v létě strachovali. Co by si ta hezká počala bez té hodné? Byla by nezajímavá a k ničemu. Zbytečná a zahořklá. Samotná myšlenka, že bych o ni přišla, se mi strašlivě přičila.

„Rose, opravdu to jídlo můžeme odnést, až vedro poleví,“ řekla jsem jemně.

Rose zavrtěla hlavou a pokračovala v chůzi, sebrala všechny síly, aby mě předešla. Musela jsem popoběhnout, abych jí stačila.

„Nechtěly byste svézt, dámy?“ Tolik jsem se soustředila na Rose a její potíže, že jsem si vůbec nevšimla nablýskaného černého auta, které vedle nás zastavilo. Za volantem seděl voják a volal na nás.

Od června v Louisville fungovala základna Camp Taylor a město bylo celé léto plné vojáků: muži v uniformách si vykračovali přes most Big Four, projížděli v autech hlavní třídou i naší velice módní čtvrti Southern Extension. Objevovali se v hloučcích na našich sobotních večírcích a občas mě některý z nich vyzval k tanci. Zatím jsem je nevnímala jako bojovníky. Nepředstavovala jsem si, že brzy odcestují přes širý oceán, kde budou bojovat a umírat. Byli to zkrátka pohlední muži, kteří se mnou flirtovali. Žádné výčitky jsem kvůli tomu neměla.

„Tak jak? Můžu vám pomoci?“ zeptal se znovu voják.

Zplihlé vlasy se mi leply na čelo, a tak jsem Rosin košík na vteřinu postavila na zem a v marné snaze jsem se je pokusila načechrat prsty, načež jsem koš zase zvedla, otočila se a věnovala vojákovu úsměv. Věděla jsem, že některé dámy, jež k matce ve čtvrtek odpoledne chodívají na čaj, nesnášejí, že naše malé Louisville teď „ovládli uniformovaní pěšáci“. Ale upřímně, já jsem v tom doposud žádnou nevýhodu nespatořovala.

„Ne, děkujeme,“ odpověděla Rose v tu samou chvíli, kdy já odvětila: „Ano, to by bylo skvělé.“ Rose se na mě otočila a zamračila se.

„Ale no tak,“ pobídla jsem ji. „Je vedro, a když se ten milý voják nabízí.“

To mu stačilo, aby vystoupil z auta, obešel ho a vzal mi koš z ruky. Dotkli jsme se konečky prstů a já k němu vzhlédla. Byl vysoký, měl krátké blond vlasy a bledý, hladce oholený obličej. Zachvátila mě podivná touha se ho dotknout, vztáhnout ruku a přejet mu prsty po sametové tváři. Ale ovládla jsem se.

„Já jsem Daisy Fayová,“ představila jsem se a propletla si nervózně prsty. „A tohle je moje sestra Rose.“

„Jay Gatsby,“ pronesl a věnoval mi krátký pohled, načež se otočil k Rose a usmál se na ni. Měl jasně zelené oči. Oči, které by vás zaujaly i přes celou místnost na večírku plném lidí.

„Děkujeme, že jste nám zastavil, Jayi Gatsby,“ řekla jsem. Hlasem jsem se jen zlehka dotkla jeho jména a příjmení, jazykem jsem ohledávala nezvyklý zvuk. Neznala jsem ho. Určitě nebyl z Louisville. Přemýšlela jsem, odkud asi pochází a co dělá jeho táta.

„Myslíte, že když vidím, že nejhezčí dívky z Louisville potřebují svězt, tak jim nezastavím?“ zalichotil nám, otevřel dveře na straně spolujezdce a pokynul, abychom si nastoupily. Rose se nehýbala, a tak jsem šla první. Vzdychla a konečně vklouzla ke mně.

„Ne abys ho líbala, jen protože nás svezl,“ zašeptala Rose, zatímco Jay obcházel auto, aby se posadil za volant. Zněla ještě víc jako husa sněžní než matka.

„Kvůli odvozu ho líbat nebudu,“ šeptla jsem. „Spíš protože je to fešák. Všimla sis, jaké má oči?“ Rose zavrtěla hlavou, ne protože si nevšimla, ale protože se jí zdálo, že jsem nenapravitelná. Roztomile nenapravitelná, samozřejmě.

Jay se vrátil do auta, položil ruce na volant a najednou jsem u něj byla tak blízko, že jsem ucítila dotyk jeho dlouhé nohy na své. Neodtáhla jsem se k Rose. Místo toho jsem mu lehce stiskla paži a znovu jsem mu poděkovala za svezení. „Měly jsme opravdu štěstí, že jsme na vás narazily,“ řekla jsem.

„Daisy Fayová,“ odvětil tiše. „Myslím, že spíš já jsem měl štěstí.“

„Pane Gatsby, vy mě snad sledujete?“ Všimla jsem si ho na druhé straně místnosti přecpané lidmi, na večírku u Marcy Hilletové – kráčel ke dveřím a já se za ním rozběhla, abych ho dohnala, než mi zase zmizí. Teď jsem stála před ním a nemohla popadnout dech.

Uběhl přesně týden ode dne, kdy nás s Rose dovezl do chudobince a pak trval na tom, že počká, aby nás odvezl zase domů. A dnes večer jsem ty jasně zelené oči zahlédla z parketu, ohromující a hypnotické, přesně takové, jak jsem si je vybavovala. Od té doby, co jsem před týdnem vystoupila z jeho auta, jsem se po nich, nebo spíš po něm, všude rozhlížela. Nemohla jsem ho dostat z hlavy, ten jeho bezstarostně znějící hlas, urostlou postavu a zelené tůňky očí. Pravda je, že kdybych věděla, kde přesně ho najdu, sledovala bych já jeho.

„Daisy Fayová,“ pronesl teď. Na tváři se mu objevil úsměv, předklonil se a políbil mi ruku. Jeho rty na vzrušující chvíli zaváhaly. A pak

mi stiskl prsty. „Doufal jsem, že na vás zase narazím.“ *Doufal?* Tak to se nedá říct, že by mě sledoval, natožpak že by se mě snad snažil vyhledat.

„To je legrační,“ utrousila jsem. „Já zase celý týden doufala, že se stavíte na kus řeči.“ Když mě s Rose minulý týden vysadil u nás před domem, takhle to formuloval. *Možná se někdy stavím na kus řeči.* Dny ale ubíhaly, on nepřicházel a já si říkala, jestli jsem si to propojení, které jsem mezi námi v autě cítila, nevymyslela.

„Ale vždyť já se stavoval!“ vykřikl, abych ho v rámusícím davu a přes hlasité vlny taneční hudby slyšela. „Prosil jsem vašeho otce, aby vám to vyřídil. On vám to neřekl?“

Zavrtěla jsem hlavou. Táta se v úterý vrátil z Chicaga, a jen co se ukázal doma, zvládl napáchat spoušť v mém společenském životě. Moc se mu nelíbilo, když jsem se stýkala s vojáky, podle táty to jsou neotesanci, kteří se schovávají za uniformami. Když už bych se měla s někým stýkat, měl to být alespoň někdo z místních, z dobré rodiny. Tátu nezajímalo, že mi zdejší muži připadají strašlivě nudní. Nemám nejmenší chuť poslouchat o jejich loveckých výpravách nebo o tom, jakou mají whisky, a o ničem jiném *nejlepší mladí muži* z Louisville zjevně nemluví.

„Chtěla byste se projít?“ navrhl Jay a přerušil mi tok myšlenek. Bylo už skoro září a vzduch se dnes večer konečně ochladil. Ale zvuky veselí a smích z večírku celý večer přerušovalo vzdálené hromobití.

„Ted?“ zasmála jsem se. „Vždyť bude bouřka!“

Stejně mě však dotáhl k východu a já se od něj nechala vyvést ven. Na večírku byl hluk a dusivé parno, moji nejlepší kamarádku Jordan začala bolet hlava, a tak už odešla domů. Ráda jsem se odtamtud s Jayem vytratila. Noční vzduch byl vlhký a dusný od blížící se bouřky a při představě, že nás zastihne déšť a já se do Jaye zavěším, abych se zahřála, jsem se zachvěla. Tu myšlenku jen na okamžik zkalila představa, jak by se asi táta tvářil, kdybych se domů vrátila nacucaná deštěm. Ale zatím bylo pořád sucho a chladno, Jay mi nabídl rámě a vyrazili jsme.

„Můžu vám prozradit tajemství?“ obrátil se na mě po nějaké době a přerušil tak chvíli ticha. Přikývla jsem. „Já jsem vás ve skutečnosti

sledoval.“ Naklonila jsem se k němu, silněji mu stiskla paži a čekala na vysvětlení. „Ptal jsem se po vás na základně, jestli někdo neví, kde byste dnes večer mohla být.“

„Můj společenský život je tedy věc veřejná,“ odtušila jsem. „Celý Camp Taylor má přehled o tom, kam se vrátím, hmm?“

„Slyšel jsem, že tohle má dnes být ten nejlepší večírek ve městě,“ utrousil. „A kde jinde by asi tak byla Daisy Fayová?“ Mluvil věcně, nedobíral si mě.

„No jistě, kde jinde,“ zamumlala jsem. „Nejlepší večírek ve městě, a stejně jsme z něj utekli, vy a já.“

„Tady venku jen ve dvou se mi líbí víc.“ Lehce mi stiskl ruku. Celou paži mi projelo teplo a stisk jsem mu opětovala.

Přešli jsme přes ulici, drželi se při chůzi za ruce a mířili k řece, opačným směrem, než bydlím. Zahřmělo o něco blíž, země se otrásla, ale ani jeden jsme se nechtěli obracet nazpět.

To léto jsem tancovala a flirtovala i s jinými vojáky, dva jsem dokonce políbila, ale už jsem si ani pořádně nevybavovala jejich celá jména. Na Jayi Gatsbym však bylo něco, čím se odlišoval. Možná to, jak mě na večírku přečpaném lidmi sledoval, jak se tam na mě díval. Připadalo mi, že mi vidí až pod hedvábné modré šaty a dokonale upravené vlasy. Jako by viděl *mě*.

V hloubi duše jsem vlastně chtěla být víc než jen krásná dívka. Chtěla jsem něco znamenat, ale zatím jsem neobjevila, jak na to. Chtěla jsem být někým, kdo nepotřebuje chodit na nejlepší večírky ve městě, protože má třeba jiné, zajímavější věci na práci. Ale jak mě Jay mohl prokouknout, když se to zatím nikomu jinému nepovedlo?

„Povězte mi o sobě, Jayi Gatsby. Chci vás poznat,“ pronesla jsem teď.

„Moc toho k povídání není,“ odvětil s pokrčením ramen.

„To pochybuji,“ řekla jsem.

Došli jsme skoro k řece, a tak jsme se zarazili a otočili se k sobě tváří v tvář, zrovna na místě u břehu, kde jsme s Rose za soumraku v dětství chytávaly světlušky. Oblohu osvětlila zář blesku, a na vteřinu jsem tak Jayovu tvář viděla čistě a jasně. V jeho pohledu a výrazu byla síla, která

svědčila o něčem jiném: viděl a zažil věci, o jakých se mi ani nesnilo. Nejenže byl starší než já, ale také celý život strávil mimo Louisville.

„No tak,“ pobídla jsem ho. „Něco mi povězte. Jednu věc.“

„Zbožňuju vodu,“ řekl nakonec. „S jedním kamarádem jsme dřív jezdili plachtit na Hořejší jezero. Teprve tam si uvědomíte, jak skvělý je celý ten velký širý svět. Měl jsem tam pocit, že dokážu cokoli. Že můžu být kýmkoli. Na pevnině ten pocit pořád hledám. . . Ale nějak mi uniká.“

Představovala jsem si, jak Jay leží na lodi, na místě, kde se voda dotýká nebe, kolem něj rozlehlá šíř modré, a usmála jsem se na něj. Na tvář mi spadla první líná kapka deště a Jay mi na ní spočinul rukou. Přitiskla jsem se k němu. Rozpršelo se, ale ani jsem se nepohnula.

„Jde o to,“ řekl tiše, „že ten pocit, co mívám na vodě. . . Mám ho i teď. Tady s vámi.“

„Ach Jayi,“ při vyslovení jeho jména se mi trochu zachvěl hlas. „To je asi ta nejhezčí věc, co mi kdy kdo řekl.“

„Nemám vám co nabídnout, Daisy,“ pronesl, rty jen pár centimetrů od mých. Pršelo ještě silněji, déšť mě bičoval do uší.

No tak neměl peníze a nepocházel ze známé rodiny. Ale já nejsem táta. Nic to pro mě neznamenalo. Bylo mi osmnáct a nic mi nechybělo. „Na tom mi nesejde,“ odtušila jsem.

„Měla byste se otočit na podpatku a utéct přede mnou,“ zamumlal. „Neohlížet se zpátky.“

Stála jsem u něj tak blízko, že když jsem opět promluvila, moje slova se mu skutálela do úst. „Už nemluv, Jayi Gatsby, a polib mě.“

JORDAN

1917
LOUISVILLE

Bylo nezpochybnitelnou skutečností, že Daisy Fayová má nejlasklejší vlasy na tomto břehu řeky Ohio. Jednou jsem se jí zeptala, jak je to možné. Jak to, že i v tom největším letním vedru se jí světle hnědé vlasy lesknou tak, že – přísahám bohu – pableskují jako hvězdný svit. „Ale Jordie.“ Zasmála se a s falešnou skromností švihla zápěstím, jako by to nestálo za řeč. Potom se ke mně spiklenecky naklonila a zašeptala: „Vaječné žloutky.“

„Fakt vaječné žloutky?“

„Jednou týdně,“ šeptala, „si na vlasy na hodinu dávám zábal z šesti vaječných žloutků.“

A proto jsem se v křehkém věku třinácti let jednou ráno, když byl táta zrovna u soudu, propířila do kurníku našeho souseda pana Barnabyho. Zoufale jsem potřebovala víc žloutků, abych měla stejně lesklé vlasy jako Daisy. A věděla jsem, že táta, který nesnáší plýtvání jídlem, by to nikdy nepovolil.

Ale pan Barnaby byl slepý jako netopýr a hloupější než divoký krocan a spletl si mě s lupičem. Nejdřív střílel a až následně zjistil, že jsem to já. Zabil šest kuřat, já jsem naštěstí vyvázla bez újm. Totiž dokud se o tom nedozvěděl táta. Jakmile ze mě dostal celý příběh o tom, proč jsem ta vajíčka vlastně potřebovala, ustříhl mi vlasy zahradnickými nůžkami. „Marnivost je pro slabochy, Jordan,“ oznámil mi.

Ležela jsem v posteli a celou noc oplakávala svoje vlasy. Nejenže se nebudou lesknout, teď budou navíc ještě ošklivé. Já budu ošklivá.

Ale druhý den ráno jsem vstala a poprvé uviděla svůj odraz v zrcadle. Projela jsem si prsty krátké pramínky kaštanových vlasů kolem uší. S krátkými vlasy jsem byla jiná Jordan, lepší. Drsnější Jordan. A drsná možná znamenalo krásná.

Usoudila jsem, že tátův trest ve skutečnosti žádný trest nebyl. Bylo to požehnutí. Krátké vlasy jsem si už od té doby nechala.

Na podzim 1917 mi bylo šestnáct, Daisy Fayová stále byla moje nejlepší kamarádka a měla na mě, jak od toho incidentu s kuřaty říkával táta, nejhorší možný vliv. Její mladší sestra Rose byla stejně stará jako já a táta se vždycky divil, proč radši netrávím čas s ní. Rose byla fajn, nic jsem proti ní neměla. Ale nebyla to Daisy.

„Nelíbí se mi, jak Daisy všude chodí s těmi vojáky,“ řekl tehdy na podzim jednou ráno u snídani. Předchozí večer jsme se šli s tátou po večeri projít po Belgravia Court a cestou domů kolem nás projela Daisy v autě, které řídil nějaký voják. Nebylo to poprvé a nebude to ani naposledy. Daisy si ráda hrála, flirtovala. Líbilo se jí, když ji lidé obdivovali. „Ty víš, co se sluší, Jordan,“ říkal teď táta. „Doufám, že se za nimi nechystáš běhat s ní.“

„Ale tati, jenom si trochu užívá,“ odpověděla jsem. „A mě ti vojáci vůbec nezajímají. Jsou všichni hrozně... staří.“ Byla to pravda. Většinou z nich bylo skoro třicet nebo i přes třicet a mně, které bylo šestnáct, se vůbec nezdáli přitažliví.

Táta souhlasně pokývl, obrátil pozornost zpátky k novinám a řekl, ať si zajdu do klubu procvičit švih. Dojedla jsem poslední sousto snídani, vstala a políbila ho na oblé temeno plešaté hlavy.

Golf mě táta začal učit, když mi bylo pět, hned poté, co umřela máma. Říkal, že by se ode mě nezvládl odloučit, a tak mě vždycky v sobotu bral s sebou do klubu. K jeho překvapení jsem si záhy osvojila golfový švih. A jak to je teď, co myslíte? O jedenáct let později mám

lepší mušku než on a hraju líp než kterýkoli jiný muž z Louisville, když už jsme u toho. Táta to při každé příležitosti pyšně oznamuje komukoli, kdo se naskytne. A taky mi pořád připomíná, abych trénovala.

Většina movitých otců z Louisville má starost, aby dceru provdali za muže z dobré rodiny. Táta se oproti tomu těší představou, jak vyhrávám zápasy na profesionálním golfovém hřišti. Co na tom, že profesionální hráči golfu jsou pouze muži. Táta věří, že brzy přijde změna a bude se týkat i mě. Mám ho díky tomu ještě radši. Přesně takovou budoucnost bych si totiž taky představovala. Žádného muže nebo manželství. Golf.

A abych pravdu řekla, ohledně Daisy a těch vojáků jsem s tátou souhlasila. Co dobrého by z toho mohlo vzejít? Nakonec všichni budou muset odjet, přeplavit se do války, která byla tak daleko, až se zdála téměř vymyšlená. A co pak Daisy zůstane?

Když jsme byly malé, hrávaly jsme si s Daisy a Rose s jejich porcelánovými panenkami a vymýšlely jim životy, naděje a sny. Podobný dojem jsem měla z toho, když se Daisy stýkala s vojáky. Nic z toho nebylo doopravdy. Všechno to byla jenom hra.

Dokud nepřišla změna.

„Jordie,“ pošeptala mi Daisy jedno líné říjnové odpoledne ani ne o týden později. „Musím ti něco říct.“

Ležely jsme u ní na obrovitánské posteli s nebesy a probíraly, co si vezmeme na zásnubní večírek Adelaide Cummingsové, jenž se měl konat o víkend. Tou nenapravitelnou husou Adelaide jsme obě pohr-daly. (Jednou jsem zaslechla, jak si dělá legraci z Rosina kulhání.) Nic by mi neudělalo větší radost, než že si vezme multimilionáře z Chica-ga a hned po svatbě se tam za ním odstěhuje. *Zaplat' pánbůh*, podotkla Daisy s uchechtnutím, když Adelaide poprvé oznámila zasnoubení. Opravdu zaplat' pánbůh. Když Daisy řekla, že se mi potřebuje s něčím svěřit, zrovna jsme rozebíraly, jestli si na Adelaidin zásnubní večírek máme vzít svoje nejlepší šaty, nebo spíš něco strašně ošklivého, abychom ji naštvaly a pokazily jí fotky.

Překulila jsem se a upřela pozornost k Daisy a tomu, co se mi chystala sdělit. Tvářila se vážně, mléčně bílou pleť měla ještě bledší než obvykle. Vlasy rozprostřené po polštáři se jí však leskly jako vždy. Natáhla jsem se k ní a roztržitě si začala natáčet loknu na prst. „Tak co se děje, Daise?“

„Asi jsem se zamilovala,“ řekla a sametový hlas jí zněl chraplavěji než obvykle.

Chvilí jsem na ni mlčky zírala. Bleděmodré oči jí ladily s opálem na řetízku, který nosila na krku. Rodiče jí ho dali k šestnáctinám. „Zamilovala?“ zopakovala jsem po ní a nevěřičně mi přeskočil hlas. Jistě, vídala jsem ji, jak se baví s vojáky, ale to bylo jenom flirtování, nic vážného. Ale láska?

Znenadání se posadila a já pustila její loknu.

„Potkala jsem ho koncem srpna, Jordie. Jmenuje se Jay. Jay Gatsby. Je na Camp Tayloru. Nechtěla jsem se do něj zamilovat. Nechci do něj být zamilovaná. . .“ Dramaticky zašermovala rukama a pak se svalila zpátky na polštář.

„Tak ho nech být,“ řekla jsem tiše. Jako by to bylo tak snadné. Existoval nějaký způsob, jak změnit, co člověk k někomu cítí? Jak ho přestat milovat? Kéž bych to věděla.

„Ráda bych tě s ním seznámila,“ řekla. „Proto ti o něm říkám. Jsi jediná, komu můžu věřit, Jordie.“

„Mně? To se nesevěříš ani Rose?“ zeptala jsem se.

„Rose právě nemůžu.“ Zavrtěla hlavou. „Rose je moc hodná. A chce, abych byla i já. Jenže po tom já netoužím. Já chci být šťastná.“ Daisy zněla podrážděně, ale mě tehdy kupodivu vůbec poprvé napadlo, že v tom může být rozpor, že *hodná* nemusí automaticky znamenat taky *šťastná*. „Chci, abys mi o něm řekla pravdu,“ pokračovala Daisy. „Jsi ten nejupřímnější člověk, jakého jsem kdy poznala, Jordie.“

„Pravdu?“ zopakovala jsem pokorně. V hloubi duše jsem si nebyla jistá, jestli jsem kdy k Daisy byla zcela upřímná.

„Jestli opravdu stojí za to,“ vstala z postele a rozhodila rukama uprostřed svého krásně zařízeného pokoje, „abych se tohohle všeho vzdala.“

„Daise,“ hlesla jsem a promluvila k ní možná zatím úplně nejpříjemněji: „Za to nestojí nikdo.“

„Ale Jordie,“ namítla. „Jay možná ano.“

Jako by nestačil zásrubní večírek Adelaide Cummingsové, teď se mám hrozit ještě setkání s tímhle vojákem, do kterého se Daisy zakoukala. Totiž *zamílovala*. Jay. Co je to vůbec za jméno? Ani to nezní jako skutečné jméno, jméno muže a vojáka. Je takové polovičaté. Žádný James nebo Jacob. Jenom *Jay*.

„Jordie.“ Daisy mě popadla za paži a pokynula hlavou k protější straně tanečního parketu. Hudba byla tak hlasitá, že jsem neslyšela, co se mi snaží říct. Nebo jsem možná neposlouchala. Místo toho jsem si ho prohlížela. Byl vysoký a měl nakrátko ostříhané blond vlasy. Zelená uniforma mu slušela, ladila mu k očím. Dokud nespatriil Daisy, tvářil se vážně, ale pak se mu výraz v tváři hned změnil. Rázem vypadal mladší, spíš jako kluk, který se převlékl za vojáka, než jako muž.

„Není božský?“ zamumlala Daisy. Vyrázil k nám, prudce po ní chňapl a nestydatě ji políbil na ústa. Odtáhl ji ode mě na taneční parket.

Chvilí jsem se dívala, jak spolu tančí. Představila jsem si, že stejně jako Daisy odvedl na parket, tak ji odveze z Louisville a z mého dosahu. Při té myšlence se mi udělalo nevolno. Majetnický se na ni lepil, jako by si ji chtěl nárokovat, ovládnout a úplně přivlastnit. Nemohla jsem pochopit, proč Daisy připadá tak skvělý. Proč si myslí, že stojí za to, aby se kvůli němu všeho vzdala?

Tančili spolu velmi dlouho a pak se mi ztratili v davu. Daisy zapomněla, že tam vůbec jsem. Odešla jsem z večírku brzy, dorazila domů a lehla si do postele. Celou noc jsem se ale převalovala, uvězněná v polosnu o tom, že Daisy bledne jako přízrak a mizí mi přímo před očima, sebevíc se ji snažím zadržet.

Den nato jsem se Daisy nějakou dobu vyhýbala. Dorazila jsem brzy ráno do klubu a trénovala odpaly na odpališti. Jeden za druhým, po každé o něco dál, prudčeji, rychleji.

DAISY

1917
LOUISVILLE

Ucítla jsem ho hned po probuzení.

Jayova ruka mi lehce spočívala na břiše. Byla jsem jeho. Přivinula jsem se k němu a usmála se.

Včera večer vyšplhal po treláži a zatukal mi na okno pokoje v prvním patře. „Co to děláš?“ zašeptala jsem, když jsem mu otevřela a on vlezl dovnitř. Sice jsem mu vyčínila, ale zároveň jsem ho k sobě přitáhla a vdechovala jeho hřejivou vůni.

Viděli jsme se ani ne před deseti minutami, u něj v autě, které zaparkoval dole na ulici. Dychtivě jsme se líbali. Pak jsme se rozloučili. A znovu se políbili. *Už jenom jednou, naposled.*

Jay měl každým dnem odcestovat. Nejdřív do New Yorku a potom do Evropy, bojovat ve válce. Bylo těžké se s ním loučit a každý večer si říkat, jestli není náš poslední. Poslední polibek. Poslední objetí. Poslední chvíle, kdy sedí přede mnou, dokonalý a živý.

Když jsem uslyšela jeho tukaní, skoro jsem vykřikla úlevou. Otevřela jsem okno a on se ocitl u mě v pokoji. Stáli jsme tam spolu, on a já.

„Připadá mi, jako bychom už byli manželé,“ šeptl mi do vlasů, já si ho k sobě přitáhla za knoflíky od uniformy a políbila ho. Nikdy jsem s žádným mužem nezkusila nic víc než polibky a před svatbou by mě nic jiného ani nenapadlo. Ale s Jayem jsme se dohodli, že se vezmeme. Jaký v tom bude rozdíl, jestli počkáme, nebo ne? Prsty jsem mu rozepínala knoflíky, dokud přede mnou nestál ve

své dokonalé nahotě. Spočinula jsem mu rukama na holém hrudníku. Vzdychl.

Ted' jsem zabořila obličej do polštáře, protože při myšlence na to, co jsme v noci prováděli, mě polévalo horko. Povlečení vonělo jako on. Jako léto, slaná voda a borovice. Asi už Freddie nedovolím, aby ho ještě někdy vyprala.

„Dobré ráno,“ ozvalo se mi ted' u šíje. Spíš jsem ta slova cítila, než že bych je slyšela. Jeho dech kopíroval moji pleť.

„Měl bys radši jít, než nás někdo načapá,“ zašeptala jsem.

Ale on se ke mně jen těsněji přitiskl. „Ještě pět minut,“ šeptl mi do vlasů. „Jenom pět minut, Daisy.“

O hodinu později jsem se u snídaně bála, že matka s Rose poznají, co jsem provedla, že to bude patrné z růžových lící, které u mě neznají. Nebo že stejně jako já ucítí z mojí kůže lehounký záchvěv jeho vůně.

Rose se však s tátou chystala na cestu do Chicaga a ani jeden z nich mi moc nevěnoval pozornost. Rose panikařila, že si nezvládne sbalit kufr, a matka panikařila, že Rose nemá dost teplý kabát. Od doby, co byla Rose nemocná, ji táta jednou za čtyři měsíce vozil do Chicaga, aby ji vyšetřil plicní specialista. *Nejlepší, jaký se dá za peníze sehnat*, říkával táta. Rose se mi zdála úplně v pořádku, až na to kulhání, ale táta ještě nebyl připraven ji prohlásit za uzdravenou. Poslední měsíc mě tak zaměstnával Jay, že jsem sotva zaregistrovala jejich přípravy.

„Daise,“ přerušila mi Rose tok myšlenek. „Jsi si jistá, že nechceš jet s námi? Táta říkal, že kdybys chtěla, tak můžeš.“ S nadějí na mě upřeně hleděla, jasně modré oči doširoka otevřené.

Usmála jsem se a jemně ji poplácala po ruce. „Vždyť víš, jak to mám s doktorem, Rosie.“ Byla to pravda. Bála jsem se jich od doby, co jsem jako malá prodělala příušnice a jeden lékař mě zasedl a násilím mi cpal léky do krku. Skutečnou pravdu, totiž že se ted' nemůžu hnout z Louisville na krok, jsem jí však neprozradila. Ne dokud je tu i Jay, ne dokud čas, co mu zbývá, tak rychle ubíhá.

Rose se sklopenýma očima přikývla, ale vypadala zklamaně. Natáhla jsem se přes stůl a zastrčila jí za ucho neposlušný pramen blondátých vlasů. „Až se vrátíte, budou Vánoce,“ připomněla jsem jí.

Napadlo mě, jestli tu o Vánocích ještě bude Jay, a pokud ne, jak bez něj během té radostné roční doby vůbec budu moct dýchat.

„Počkáš na mě se zdobením stromku,“ vymíňovala si Rose. Měla ráda, když bylo všechno uspořádané, všechny červené ozdoby u sebe, všechny zelené a tak dále. Krása pro ni znamenala pořádek. Já se oproti tomu radovala z kouzla chaosu.

„No jistě že na tebe počkám,“ opáčila jsem. „Ani by mě nenapadlo ho zdobit bez tebe.“

„A budeš se mi starat o zahradu vítězství, aby mi neuschnul salát?“ ujišťovala se.

Přikývla jsem. Rosina zahrada vítězství údajně napomáhala válečnému úsilí. Ale nebyla jsem si jistá, k čemu přesně má záhon se salátem za domem sloužit. Kdybych tak mohla vyměnit Rosin salát za Jayovo nasazení v zámoří.

„Nepřelévej ho, jinak ho zabiješ,“ kladla mi na srdce. „Jen trochu vody, každé ráno, Daise.“

„Já vím,“ řekla jsem a jemně ji políbila na čelo.

„A Daise –“ Popadla mě za ruku a já byla přesvědčená, že bude pokračovat ve vyprávění o salátu.

„Slibuju ti, Rosie, že salát bude pořád naživu, až se vrátíš,“ prohlásila jsem.

Přikývla. Ale salát už ji netrápil. „Chovej se tu slušně,“ řekla místo toho tiše.

Nadechla jsem se a přemýšlela, jestli opravdu dokázala z mého výrazu poznat, co jsme s Jayem včera v noci prováděli, nebo jestli to vycítila z chraplavějšího tónu mého hlasu. Ale potom se na mě usmála tím svým typickým, krásným nevinným úsměvem. Nic netušila. Vždycky mě nabádala, abych se chovala slušně. Vždycky toužila po tom, abych na svět hleděla víc jako ona.

Když Rose s tátou odešli na vlak, teple jsem se oblékla a vyrazila do klubu. Minulých pár týdnů jsem trávila tolik času s Jayem, že jsem se s Jordan prakticky neviděla. A věděla jsem, že jestli s ní chci mluvit, musím zajít na hřiště a přidat se k ní a jejímu caddiemu.

Venku bylo mrazivo a větrno. Prosincový vzduch byl skoro tak ostrý, že by možná mohlo i nasněžit, jak se v Louisville vzácně stávalo. Ale Jordan bude na golfovém hřišti i tak. Byla tím hloupoučkým sportem tak posedlá, že trénovala v letním vedru i v zimě na mrazu.

Hřiště v klubu bylo vyhrazeno pánům, a abych pravdu řekla, vlastně jsem si nebyla úplně jistá, proč na něm vůbec Jordan dovolují hrát, navíc v jakémkoli počasí si zamane. Ale tušila jsem, že se všichni muži v Louisville tak trochu bojí jejího táty, soudce Bakera. A taky asi částečně obdivují, jak Jordan hraje – údajně velmi dobře. Ne že bych tedy já věděla něco o golfu.

Nebylo nijak obtížné Jordan na hřišti najít, protože nikdo jiný v té dnešní zimě nehrál. Když jsem ji objevila, zrovna se chystala k odpalu na deváté jamce. Chvilí jsem ji zpovzdálí sledovala. Soustředěně vraštila čelo, až nakonec zvedla hůl, napřáhla se a malý bílý míček se rozletěl vzduchem. Měla působivou sílu. Možná až trochu strážidelnou.

„Daise, co ty tady?“ zvolala, když si všimla, že ji pozoruji. Zamávala jsem a zamířila k ní. „Sejdeme se na dalším odpališti,“ řekla caddiemu, vzala si od něj vak a podala mi ho. Byl těžký, na chvíli jsem pod jeho tíhou zavravorala, ale pak jsem se napřímila. Hodila jsem si ho na rameno a šla s ní hledat míček.

„Jay včera večer proklouzl ke mně do pokoje,“ prozradila jsem jí tiše, ačkoli kolem už nebyl nikdo, kdo by mě mohl slyšet. „Byli jsme spolu... celou noc.“

Jordan se zarazila, dala si ruce v bok a zamračila se. Potom vykřikla: „Á, tady je!“ Obešla mě, aby se dostala za míček. „Devítka železo, Daise.“ Natáhla ruku.

Zavrtěla jsem hlavou a strčila jí vak pod nos, aby si mohla vybrat, co chce. „Slyšelas, co jsem řekla?“ obořila jsem se na ni. Vzala si hůl, zaujala postavení za míčkem a zhoupla se v bocích.

Napřáhla se a míček znovu prolétl vzduchem, dopadl na zem a pomalu se dokutálel do jamky před námi. Jordan se nad svým úspěchem pousmála, došla k jamce a sebrala míček. Byla jsem jí v patách. „Jordie?“ skoro jsem křičela. Byla to moje nejlepší kamarádka. Chtěla jsem, aby mě uklidnila, aby mi pomohla. Tak jako vždycky.

„Co chceš, abych řekla?“ utrousila konečně.

Jordan mi pár dní po Adelaidině večírku řekla, že jí Jay připadá jako typ na nezávazné povyražení, ale že to není muž, do jakého bych se měla zamilovat. *Toho si nevezmeš!* prohlásila se smíchem. A já si její slova od té chvíle neustále přehrávala v hlavě.

„Myslím, že si ho vezmu,“ odpověděla jsem jí teď konečně o pár týdnů později. Měla jsem dojem, že jsme se s Jayem včera v noci jeden druhému zaslíbili. I když třeba ne před zákonem. Ale řekli jsme si to a cítili jsme to tak, což něco znamenalo. Muselo to něco znamenat.

Jordan vrátila hůl zpátky, vak si ode mě vzala, svižně zamířila k další jamce a zamávala na caddieho, aby se vrátil. Musela jsem utíkat, abych jí stačila. „Zlobíš se na mě?“ volala jsem na ni.

Zastavila se, otočila se a přísně se na mě zadívala. „Ach Daise. Obě víme, že takového muže si nevezmeš. Jsi mladá a krásná, tak proč by ses takhle zahodila – jen kvůli nějakému vojákoví?“

Jako by mi dala facku. „Myslela jsem, že jsi moje nejlepší kamarádka,“ zafuněla jsem dopáleně. „Že chceš, abych byla šťastná.“

„Daise,“ odvětila zasmušile. „To chci. A právě proto jsem k tobě upřímná.“

Ten večer mi Jay opět zaklepal na okno. Přemýšlela jsem o tom, co říkala Jordan, že si muže jako Jay nevezmu. *Proč by ses takhle zahodila – jen kvůli nějakému vojákoví?* Spolkla jsem hořkost, co se mi nahromadila

v krku. Namísto vzteku jsem teď cítila, jak se ve mně choulí pochybnosti, jestli nemá pravdu.

Chovej se tu slušně, řekla mi ráno Rosie. Ale nebylo snad slušné milovat muže kvůli tomu, jaký je, a ne kvůli jeho majetku?

Jay znovu zaklepal, já si uvědomila, jaká je venku zima, a běžela mu otevřít okno.

„Celý den jsi mi chyběla,“ řekl Jay chraplavě. Vlezl do pokoje. Spolu s ním dovnitř vnikl i závan mrazivého vzduchu, až jsem se zachvěla. Rychle okno zavřel, potom mě objal a políbil mě do vlasů. Rázem mi přestala být zima. Teplem, jež se mu linulo ze rtů, jsem měla rozpálenou tvář. Jordanina slova se vytratila.

„Nevydržím bez tebe,“ řekla jsem a stoupla si na špičky, abych ho mohla políbit na ústa. Zaváhal a trochu se ode mě odtáhl. „Jaji...? Copak je...?“ Náhlym vědomím toho, co se chystá říct, se mi rozbušilo srdce.

Přítáhl si mě zpátky k sobě a vtiskl mi něžný polibek na čelo. „Daisy, Daisy,“ opakoval tiše a natahoval jednotlivé hlásky mého jména, jako by zpíval píseň, jen pro mě. „Ráno odjíždím.“

Věděla jsem, že to přijde. Už od doby, co jsem se s ním seznámila. Ale když jsem ho to slyšela vyslovit nahlas, připadalo mi, jako bych dostala ránu do břicha, stěží jsem mohla popadnout dech. Nemůže mě opustit. A tak brzy. Jak mě může opustit tak brzy?

„Pojeď do New Yorku,“ vychrlil ze sebe. „Prohlédneme si spolu město, a než se koncem ledna nalodím, vezmeme se. Víš, že ti toho zatím nemůžu moc nabídnout. Ale po válce budu tvrdě pracovat, abychom si žili dobře.“

Zavřela jsem oči a pokusila se představit si, jak se tam s Jayem procházím po ulicích. V Chicagu už jsem byla, ale v New Yorku ještě nikdy. I Chicago bylo tak veliké, že jsem si tam připadala maličká, anonymní. V Louisville zná Daisy Fayovou každý, ale ve velkoměstě jsem mohla být kýmkoli. Nebo taky nikým.

„Já nevím,“ hlesla jsem. Co by tomu řekl táta, kdybych si jen tak odjela? A ještě hůř, co by asi tak udělal? Jay neměl peníze ani dobré

jméno. Jak kdysi řekl, mohl mi nabídnout jenom sebe. Milovala jsem ho, opravdu. Ale v hlavě se mi opět rozezněla Jordanina slova: *takového muže si nevezmeš*. „Ráda bych. Opravdu, ale...“

„Nejsem pro tebe dost dobrý,“ hlesl Jay.

„To ne!“ Dotkla jsem se jeho tváře a něžně ho pohladila. „To neříkej, Jayi. To už nikdy neříkej.“ Hruď mi však sevřel nezvyklý pocit obav ohledně budoucnosti. „Tak to vůbec nemyslím. Jenom... Rose je pryč. Nemůžu jen tak odejít, aniž bych se s ní rozloučila.“ To byla pravda. Kdybych následovala Jaye a vzala si ho, nejenže bych sestru opustila bez jakéhokoli vysvětlení, ale porušila bych i svůj slib, že spolu ozdobíme vánoční stromek a že jí budu zalévat salát, zatímco bude pryč. „Přijedu do New Yorku,“ slíbila jsem mu. „Vezmu si tě. Ale až po Vánocích. Musím tu zůstat a strávit Vánoce s Rose.“

Místo odpovědi mi vzal tváře do dlaní, přitáhl si můj obličej blíž a políbil mě. Byl to tvrdý, hladový polibek. Jako by sliboval něco, o čem jsem si nebyla jistá, že může dodržet – že jedině on sám se o mě postará. Že mě miluje tak, že nic není nemožné.

Až doteď jsem nepoznala, jaké to je, když někoho opravdu potřebujete, když vás bez něj zachvátí tělesný pocit prázdnoty. Ale jakmile byl Jay pryč, přesně takové prázdno jsem vnímala. Měla jsem neustále sevřený žaludek, dělalo mi potíže dýchat i jíst, pořád jsem se nimrala v jídle, až matka zahrozila, že zavolá doktora Simmse.

Týden po Jayově odjezdu se u nás zastavila Jordan. Musela ji povolat matka, protože den předtím se celý večer strachovala, jestli vážně nejsem nemocná, jelikož jsem odmítla jít na zimní ples u Hilletoových, který jsem vždycky zbožňovala. Následující den mi oznámila, že vyrazí přes řeku do Jeffersonville, aby poobědvala se svojí starou tetou. A potom se objevila Jordan. Ležela vedle mě na posteli a hladila mě po vlasech, zatímco jsem plakala. Byla to opravdu nejlepší kamarádka, jakou jsem kdy měla, a teď jsem se cítila provinile, že jsem na ni kdy byla naštvaná.

„To bude dobrý, Daise,“ chlácholila mě Jordie tiše. Jako vždycky si kolem útlého prstu obtočila pramen mých vlasů, opřela se o polštář a vzdychla: „Všechno bude tak, jak má. Uvidíš.“

„Dáš prosím pozor na Rose, až budu v New Yorku, Jordie?“ Napadlo mě, že žádám Jordan, aby se postarala o Rose, podobně jako Rose chtěla po mně, abych se jí postarala o salát. Ach ne! Její salát. Zalila jsem ho vůbec od chvíle, co Jay odjel? Rose mě prosila o jedinou jednoduchou věc. O jedinou laskavost. A já jsem nezvládla ani tu.

Ozvalo se zaklepání na dveře. Fredda na mě volala jménem. Znělo to, jako by byla úplně bez sebe, což u ní nebylo tak vzácné. Naše dlouholetá hospodyně měla sklon k dramatičnosti. „Daisy!“ zavolala znovu. Zakoulela jsem na Jordan očima, slezla z postele a šla otevřít dveře.

Fredda stála na chodbě, tvář celou popelavou.

„Zase jsi v kuchyni zahlédla krysou? Mám zajít pro tátovu pušku?“ Žertovala jsem jenom napůl.

Napřáhla ke mně třesoucí se ruce – držela v nich telegram. „Daisy,“ hlesla a po tvářích jí stékaly slzy. „Ach Daisy. Vlák měl nehodu.“

CATHERINE

1917

NEW YORK CITY

„Měla jsem hrozné trable s vlakem,“ vychrlila jsem na svoji sestru Myrtle, ještě než jsme se na nádraží Grand Central objaly. „Na lince směřem z Chicaga se stala nějaká nehoda a na čtyři dny uzavřeli trať. Musím vypadat příšerně.“ Pokusila jsem se načechrat si prsty ofinu, ale bez úspěchu. Zrzavé vlasy se mi zplihle lepily na čelo. Na nádraží v Chicagu, kde jsem čekala, až bude trať znovu průjezdná, mrzlo, ale ve vlaku bylo vedro. Připadalo mi, že jsem celá ulepená zaschlým potem a špinavá.

„No ještěže jsi konečně tady,“ usmála se mdlé Myrtle. „George mi o tom četl z novin – při té nehodě zemřelo šedesát lidí. Bylo to hrozné, polovinu těl nedokázali ani identifikovat. Jen si to představ. Takoví chudáci. Roztrhlo je to vejplů.“ Myrtle mě prudce sevřela v pevném objetí. Linula se z ní zvláštní směs květin a nafty, jež vůbec nepřipomínala její vůni, jak jsem si ji vybavovala z dob, kdy ještě bydlela se mnou a rodiči na farmě v Rockvale. Ale Myrtle Rockvale opustila před šesti lety, aby se vdala za George. Matka zemřela o rok později. Myrtle od té doby žadonila, abych za ní odjela do New Yorku, a já na to konečně našetřila dost peněz a sebrala odvahu.

Svízelný začátek cesty ve mně však vzbudil pochybnosti, jestli jsem neudělala chybu, jestli jsem do New Yorku vůbec měla jezdit. Potíže s vlakem mě naplnily hrůzou a teď jsem se ocitla na místě, o několik dnů později, než jsem původně měla. V hrudi mi už teď zela propast plná